

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Ing. M. Ž.**, zast. JUDr. Janem Schramhauserem, Ph.D., advokátem se sídlem Puklicova1069/52, České Budějovice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, pracoviště České Budějovice, se sídlem A. Barcala 1461, České Budějovice, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2018, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 4. 2019, č. j. 50 Ad 1/2019 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Platebními výměry ze dne 6. 9. 2018,
č. j. X,
č. j. X,
č. j. X,

Okresní správa sociálního zabezpečení České Budějovice rozhodla ve smyslu § 22b odst. 1 a 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojistném“), o stanovení pravděpodobné výše pojistného za roky 2008 – 2013. V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobkyně proti těmto výměrům zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované krajský soud zamítl. Konstatoval, že podstatou sporu bylo to, jaký příjem představuje vyměřovací základ pro výpočet pojistného. Poukázal na to, že žalobkyně v rozhodném období působila jako osoba samostatně výdělečně činná na základě živnostenského oprávnění, příjem dosažený z podnikání na základě živnostenského oprávnění zahrnovala do vyměřovacího základu a platila z takto určeného vyměřovacího základu pojistné. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), mezi příjmy z podnikání patří také příjmy ze živnosti; ustanovení § 7 odst. 2 citovaného zákona upravuje příjmy z jiné samostatné výdělečné činnosti, mezi které patří i příjmy z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví. Do základu daně se podle § 7 odst. 3

zákonu o daních z příjmů zahrnují příjmy uvedené v obou citovaných odstavcích. Jestliže zákon o pojistném stanovuje vyměřovací základ v návaznosti na daňový základ, je nezbytné do vyměřovacího základu zahrnout jak příjmy z podnikání, tak příjmy z jiné samostatné výdělečné činnosti. Žalovaná uvedenou právní úpravu respektovala a postupovala v souladu se zákonem. Krajský soud nesdílel názor žalobkyně, podle kterého stavěla žalovaná jednotlivé majitele práv k průmyslovým vlastnictvím do rozdílné pozice se zřetelem k jiným zdrojům, z nichž jim plynuly příjmy. Připomenul, že majitelé práv k předmětům průmyslového vlastnictví, kteří nejsou osobami samostatně výdělečně činnými, nejsou plátcí pojistného. Již z tohoto důvodu proto nemůže nastat nerovnost mezi různými skupinami plátců pojistného. Uzavřel, že bylo-li pojistné stanoveno v souladu se zákonem, nemohlo dojít k porušení základního práva podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud nesouhlasil s výkladem citovaných ustanovení nastíněným v žalobě. Za lichou pak považoval také argumentaci výkladem Ministerstva práce a sociálních věcí.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatelka v úvodu kasační stížnosti poukázala na odůvodnění napadeného rozsudku a na úpravu v zákoně č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Zdůraznila, že za výkon činností podle § 9 odst. 3 písm. f) citovaného zákona se nepovažuje pronájem nemovitostí a movitých věcí. K definici pojmu věci movité odkázala na zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. S odkazem na uvedenou právní úpravu argumentovala tím, že za výkon samostatné výdělečné činnosti nelze považovat poskytnutí licence k ochranné známce za úplatu (přenechání nehmotné movité věci k užívání jinému). V tomto rozsahu neměla být považována za osobu, která je účastna důchodového pojištění. Toho byla účastna pouze v rozsahu, ve kterém jí plynou příjmy z provozování živnosti. Krajský soud podle ní pochybil, pokud konstatoval, že příjmy z poskytnutí práv k ochranné známce bylo nutné zahrnout do vyměřovacího základu pro výpočet pojistného.

[5] Stěžovatelka v další námitce poukázala na odlišnosti právní úpravy zákona o pojistném platné a účinné do 31. 12. 2008 a po tomto datu. Původní právní úprava neobsahovala jakýkoli odkaz na způsob a stanovení vyměřovacího základu osob samostatně výdělečně činných postupem podle zákona o daních z příjmů, ale stanovila pouze procentuální vyjádření příjmu ze samostatné výdělečné činnosti. Přínejménším v roce 2008 tedy správní orgány při aplikaci zákona pochybily. Stěžovatelka spatřovala v tomto pochybení nepřezkoumatelnost, neboť nebylo zjevné, co bylo ve vztahu k jejím povinnostem myšleno pod pojmem zákon o vyměřovacím základu a dále protože zákon o pojistném neobsahoval v roce 2008 žádný odkaz na způsob stanovení daňového základu. Zároveň považovala uvedené posouzení za nesprávné.

[6] Stěžovatelka nesouhlasila ani s posouzením otázky ústavněprávního rozměru. Poukázala na to, že majitelé práv k předmětům průmyslového vlastnictví, kteří nejsou osobami samostatně výdělečně činnými, nemusí být plátcí pojistného, avšak v případě, že se jedná o zaměstnance v pracovním poměru (ad.), jsou tyto osoby jeho poplatníky. Stěžovatelka napadala nikoli nerovnost mezi plátcí pojistného, ale mezi poplatníky pojistného, tedy osobami, z jejichž příjmů je pojistné placeno. Měla za to, že správní orgány i krajský soud stavěli majitele práv k předmětům průmyslového vlastnictví do rozdílné pozice, a to pouze s ohledem na skutečnost, z jakého zdroje jim plynou ostatní příjmy. Došlo proto k porušení

pokračování

práv chráněných Listinou základních práv a svobod. Podotkla, že u všech osob, a to bez ohledu na to, zda vykonávají samostatnou výdělečnou činnost, se musí pohlížet na příjmy plynoucí z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového vlastnictví stejným způsobem, tedy izolovaně od příjmů ostatních.

[7] Uvedla, že je třeba vyhodnotit otázku, zda se osoby, které poskytly licenci k předmětům práva průmyslového vlastnictví a získávají odměnu ve formě licenčních poplatků, staly osobami samostatně výdělečně činnými. Pokud by tomu tak bylo, pak by vznikla povinnost platit pojistné, pokud by se však osobami samostatně výdělečně činnými nestaly, pak by tato povinnost nevznikla žádné z těchto osob. Podle stěžovatelky panuje obecná shoda na tom, že se uvedené osoby pod kategorií osob samostatně výdělečně činných nezahrnují; žádná z těchto osob by proto neměla mít povinnost k odvodu pojistného z licenčního poplatku, tato povinnost nevznikla ani stěžovatelce. Poukázala na to, že existují-li dva možné výklady, pak je nutné zvolit výklad ústavně souladný. Závěrem poukázala, že účelem důchodového pojištění je zabezpečit důchodem osoby samostatně výdělečně činné, které z důvodu stáří nebo invalidity nemohou nadále vykonávat svou činnost. Majiteli ochranné známky však příjem z licenční smlouvy plyne i v případě, kdy by byl plně invalidní, případně se stal poživitelem starobního důchodu; nezbytnost zajistit důchodem takovou skupinu osob odpadá. Není proto legitimní požadavek, aby i z příjmů plynoucích z průmyslového vlastnictví bylo odváděno pojistné na sociální zabezpečení.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že pokud se stěžovatelka domnívala, že příjmy v podobě licenčních poplatků byly příjmem z pronájmu nehmotných movitých věcí, měla za rozhodná období zařadit příjmy v daňovém přiznání pod § 9 zákona o daních z příjmů a zdanit je jako příjmy z pronájmu; to však neučinila. Naopak je sama zařadila pod § 7 zákona o daních z příjmů. Konstatovala, že právní úprava, na niž stěžovatelka poukazovala (zákon č. 89/2012 Sb.) nabyla účinnosti až dne 1. 1. 2014; předmětem sporu však bylo období let 2008 – 2013. Nesouhlasila ani s námitkou, podle které přechází právní úprava neobsahovala odkaz na způsob stanovení vyměřovacího základu postupem podle zákona o daních z příjmů. Poukázala k tomu na čtvrtou větu § 5a zákona o pojistném (ve znění účinném do 31. 12. 2008), podle které se příjmy ze samostatné výdělečné činnosti a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení posuzují podle zvláštního zákona. V poznámce pod čarou k tomuto textu je pak odkaz na § 7 odst. 1 a 2 a § 24 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů. Žalovaná nesouhlasila se stěžovatelkou, že by byla stavěna do nerovné pozice vůči dalším osobám, kterým plynula práva pouze z průmyslového vlastnictví; osoba, které plynou pouze tyto příjmy, není osobou samostatně výdělečně činnou ve smyslu § 9 zákona o důchodovém pojištění, a nevztahuje se na ni proto vůbec zákon o důchodovém pojištění. Žalovaná nesouhlasila ani s tím, že by se mělo na příjmy plynoucí z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového vlastnictví pohlížet izolovaně od ostatních příjmů.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížnosti uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatelka namítala, že krajský soud dostatečným způsobem nezhodnotil odlišnost právní úpravy před 1. 1. 2009 a po tomto datu. Stěžovatelka argumentaci týkající se odlišnosti právních úprav uplatnila poprvé až v řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost je v této části nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o nové důvody, které stěžovatelka neuplatnila již dříve. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal rozsudek pouze co do povinnosti zkoumat vady řízení *ex officio*, přičemž nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Krajský soud přezkoumatelným a srozumitelným způsobem odůvodnil své úvahy učiněné v napadeném rozsudku, o čemž svědčí také to, že stěžovatelka sama byla schopna s těmito závěry v kasační stížnosti polemizovat. Krajský soud nijak nepochybil, pokud obecně odkázal na právní úpravu, z níž vycházel, když tato nebyla žádným způsobem stěžovatelkou sporována. Nejvyšší správní soud pouze na okraj poznamenává, že ačkoli dřívější právní úprava zákona o pojistném explicitně v textu ustanovení nestanovila odkaz na příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů, obsahovala formulaci, podle které se příjmy ze samostatné výdělečné činnosti a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení posuzují podle zvláštního zákona; poznámka pod čarou pak směřovala k § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů (srov. k tomu obdobně odst. [21] a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Ads 327/2018 - 27, č. 3833/2019 Sb. NSS). Námitka nepřezkoumatelnosti není pro uvedené důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval podstatou věci. Stěžovatelka učinila v řízení spornou otázku, zda jí měly být do vyměřovacího základu pro účely stanovení pojistného na sociální zabezpečení jako osobě samostatně výdělečně činné zahrnuty také příjmy z licenčních poplatků za poskytnutí oprávnění k výkonu práv z držení ochranné známky.

[13] Podle § 3 odst. 2 (resp. § 3 odst. 4) zákona o pojistném platí, že osoby samostatně výdělečně činné jsou povinny platit pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pokud jsou účastny důchodového pojištění podle předpisů o důchodovém pojištění.

[14] Podle § 9 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění se výkonem samostatné výdělečné činnosti rozumí provozování živnosti na základě oprávnění provozovat živnost podle zvláštního zákona.

[15] Ustanovení § 5a odst. 1 zákona o pojistném (účinné do 31. 12. 2008) stanovilo vyměřovací základ osob samostatně výdělečně činných. Od 1. 1. 2009 byla obdobná úprava vtělena do § 5b zákona o pojistném. Právní úprava do roku 2009 mj. stanovila, že „*příjmy ze samostatné činnosti a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení se pro účely tohoto zákona posuzují podle zvláštního zákona*“, přičemž odkaz vedl k § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů. Právní úprava po 1. 1. 2009 již výslovně stanovila, že daňovým základem se pro účely daného zákona rozumí základ daně nebo dílčí základ daně stanovený podle § 7 zákona o daních z příjmů.

[16] Podle § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů
„(1) Příjmem ze samostatné činnosti, pokud nepatří do příjmů uvedených v § 6, je
a) příjem ze zemědělské výroby, lesního a vodního hospodářství,
b) příjem ze živnostenského podnikání,
c) příjem z jiného podnikání neuvedeného v písmenech a) a b), ke kterému je potřeba podnikatelské oprávnění,

pokračování

d) podíl společníka veřejné obchodní společnosti a komplementáře komanditní společnosti na zisku.

(2) Příjem ze samostatné činnosti, pokud nepatří do příjmů uvedených v § 6, je dále

a) příjem z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového vlastnictví, autorských práv včetně práv příbuzných právu autorskému, a to včetně příjmů z vydávání, rozmnožování a rozšiřování literárních a jiných děl vlastním nákladem,

b) příjem z nájmu majetku zařazeného v obchodním majetku,

c) příjem z výkonu nezávislého povolání.“

[17] Ze shora uvedeného je patrné, že mezi příjmy ze samostatné činnosti (stejně jako ve znění v době rozhodné) patří mj. příjem ze živnostenského podnikání a také příjem z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového vlastnictví, autorských práv včetně práv příbuzných právu autorskému, a to včetně příjmů z vydávání, rozmnožování a rozšiřování literárních a jiných děl vlastním nákladem; podle zákona o důchodovém pojištění se samostatnou činností rozumí provozování živnosti na základě oprávnění. Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka byla zároveň osobou samostatně výdělečně činnou, která provozovala živnost na základě oprávnění, a současně vlastníkem ochranných známek, z čehož jí plynuly příjmy v podobě licenčních poplatků. Bylo proto zřejmé, že stěžovatelka byla účastna na důchodovém pojištění, a to jako osoba samostatně výdělečně činná, která provozuje živnost [§ 9 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění]. Samotná skutečnost, že jí plynuly také příjmy z licenčních poplatků za poskytnutí oprávnění k výkonu práv z držení ochranných známek, by z ní (nebo dalších spoluvlastníků těchto ochranných známek) osobu samostatně výdělečně činnou nečinila (srov. k tomu obdobně odst. [19] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Ads 327/2018 - 27). Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem neshledal pochybení žalované, která v intencích shora uvedeného postupovala a zohlednila při vyměření předpokládané výše pojistného také příjmy plynoucí stěžovatelce z licenčních poplatků ve smyslu § 7 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů, a to také s ohledem na dále uvedené.

[18] Stěžovatelka již v žalobě argumentovala tím, že žalovaná stavěla jednotlivé majitele práv k předmětům průmyslového vlastnictví do rozdílné pozice, a to s ohledem na různé zdroje, z nichž jim příjmy plynou. Nejvyšší správní soud ani s touto námitkou stěžovatelky nesouhlasí. Výkladem obdobné námitky se zabýval v již zmiňovaném rozsudku č. j. 7 Ads 327/2018 - 27. Ačkoli se v tehdejší věci jednalo o pojistné na veřejné zdravotní pojištění (dle zákona č. 592/1992 Sb.), argumentace učiněná v tomto odůvodnění je přiměřeně aplikovatelná také na nyní projednávanou věc. Právní předpisy týkající se pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení (resp. důchodové pojištění) jsou formulovány obdobným způsobem a směřují svým obsahem v části týkající se vyměřovacího základu k ustanovení § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů, které stanoví bližší definici pojmu samostatná činnost, a z něhož je nutné při stanovení výše pojistného vycházet. I v nyní projednávané věci proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedená interpretace citovaných ustanovení neposkytuje žádný prostor pro výklad, který nastínila stěžovatelka v průběhu řízení. Stěžovatelkou připomínaná zásada povinnosti vybrat z více možných výkladů zákona výklad ústavně konformní (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 3. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 48/95) se zde tedy neuplatní, protože z výše uvedených důvodů text zákona neposkytuje prostor pro jiný výklad, než je výklad použitý žalovanou a krajským soudem.

[19] Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 7 Ads 327/2018 - 27 vyjádřil také k otázce diskriminace, kterou stěžovatelka obdobně argumentovala také v nyní projednávané věci. Konstatoval, že „[t]akovou diskriminaci však Nejvyšší správní soud neshledal. Stěžovatel správně

připomíná, že o nepřijatelnou diskriminaci se jedná tehdy, pokud je se dvěma skupinami subjektů zacházeno ve stejné situaci odlišně, aniž by pro to existoval objektivní a rozumný důvod. Právě tímto způsobem vymezil možnost rozdílného zacházení Ústavní soud například v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11: „75. Určitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže tedy být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda takové preferenční zacházení zakotví. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výbody) existoval vztah přiměřenosti (...). V oblasti občanských a politických práv a svobod, již imanentně charakterizuje povinnost státu zdržet se zásahů do nich, existuje pro preferenční (tedy svou podstatou aktivní) zacházení s některými subjekty obecně jen minimální prostor. Naproti tomu v oblasti práv hospodářských, sociálních, kulturních a menšinových, v nichž je stát značně povinován k aktivním zásahům, jež mají odstranit křiklavé aspekty nerovnosti mezi různými skupinami složitě sociálně, kulturně, profesně či jinak rozvrstvené společnosti, disponuje zákonodárce logicky mnohem větším prostorem k uplatnění své představy o přípustných mezích faktické nerovnosti uvnitř ní. Volí proto preferenční zacházení mnohem častěji.“ (shodně též náleze ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02).“

[20] Také v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by došlo k jakékoli diskriminaci stěžovatelky. Obdobně jako v případě zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění je i v případě zákona o pojistném konstrukce vyměřovacího základu pro každou ze skupin osob (zaměstnanec a zaměstnavatel, osoba samostatně výdělečně činná, resp. osoby s dobrovolnou účastí na důchodovém pojištění) odlišná a předpokládá specifika zdroje a způsob poskytování a vykazování jejich příjmů. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na zbylé odůvodnění již citovaného rozsudku zdejšího soudu blíže specifikující nedůvodnost tehdy uplatněné argumentace. Stěžovatelka jakožto osoba samostatně výdělečně činná provozující živnost byla účastna na důchodovém pojištění a pro účely výpočtu předpokládané výše pojistného bylo proto nutné do vyměřovacího základu zahrnout nejen příjmy podle § 7 odst. 1 zákona o daních z příjmů, ale též příjmy podle odst. 2 písm. a) citovaného ustanovení, tedy příjmy z poskytnutí práv z průmyslového vlastnictví (vlastnictví ochranné známky). Ani v nyní projednávané věci nemohla pro shora uvedené argumentace stěžovatelky obstát.

[21] K námitce stěžovatelky uplatněné v úvodu kasační stížnosti, týkající se označení ochranné známky za nehmotnou movitou věc, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka takovou argumentaci uplatnila poprvé až před Nejvyšším správním soudem. Kasační stížnost je v této části proto nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o nové důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, ačkoli tak učinit mohla. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. již rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS) v této souvislosti vyplývá, že § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení před Nejvyšším správním soudem koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy (jimž byly předestřeny), a až poté může zákonnost jejich posouzení (promítly-li se zároveň i do námitek kasačních) přezkoumat Nejvyšší správní soud. Zdejší soud proto k této argumentaci stěžovatelky nepřihlížel.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

pokračování

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu